

slutning skulde hjemfalde til den „mythedannende“ Fantasi, som gjerne beskæftiger sig med tragiske Skæbner. Hun nærrede det almenmenneskelige Ønske ikke at miskjendes af Samtiden — eller Fremtiden, i Fald man føler, at man tilhører denne. Men Ernst Ahlgren havde desuden den frembringende Aands Følelse af at tilhøre det store Hele. Sine Livserfaringer vilde hun, — saa vidt hun formaaede, — helst omsætte i Digtnings Form. Men heller ikke den Del af sit Livs Historie, som ikke naaede denne højeste Form for Selvmeddelelse, ønskede hun at beholde for sig selv. Baade mundtlig og skriftlig meddelte hun med stor Aabenhed sine Livserfaringer til sine Venner, og hun mente, at de af hendes Lidelser, som var foraarsagede af gængse Fordomme, ikke burde gemmes som betroede Ting, men bruges saaledes, at de bidrog til at undergrave disse samme Fordomme.

Andre af Ernst Ahlgrens Venner have givet værdifulde Bidrag til Skildringen af hendes Personlighed, og flere ere i Vente*). Naar nu jeg desuagtet ogsaa vil føje nogle Træk til Billedet, saa sker det blot paa Grund af hendes eget Ønske, at jeg en Gang skulde prøve paa at fortælle hendes Saga.

Men skjønt Viktoria Benediktsons private Liv, lige saa vel som *Ernst Ahlgrens* offentlige, taaler det fulde Dagslys — og vilde vinde derved —, saa er der dog meget, som af Hensyn til andre endnu ikke kan meddeles. Dog turde maaske mange mene, at der i det følgende er taget alt for ringe Hensyn til de levende, de maa da overveje, om ikke Hensyn til de levende stundom bør vige for Hensyn til de døde.

Af nys nævnte Grund er der ikke meget af det, jeg nu har at meddele, som ikke allerede er kjendt. Men af et rigt Stof faar den ene al Tid et noget andet Billede frem end den anden. Jeg vil her forsøge at give min Opfattelse af Ernst Ahlgrens Liv og Karakter, saaledes som jeg har lært dem at kjende ved egne Indtryk, ved Brevvexling og ved Meddelelser fra de to, som i Livet og i Døden stod hende nærmest, hendes yngste Steddatter, Fru M. af Geijerstam, og hendes Ven, Axel Lundegård.

*

*

*

*) Se Georg Nordensvans Meddelelser i 7de—8de Hæfte af Ny Svensk Tidsskrift 1888, samt Gustaf af Geijerstams Artikel i Svea og Axel Lundegårds i Polstjernan for 1889.